

CHO THÌ CÓ PHÚC HƠN NHẬN

Lm. Mar - Aug Bùi Văn Hồng Phúc,SSS

Sáng xuống nhà cơm, nhìn lên bảng thông tin, thấy hàng chữ to đùng của Cha Bề Trên: “Quý cha nhận được quà Tết, xin gom lại cho cha quản lý để giúp người nghèo”. Hấn gật gù, rồi tự nhủ với lòng mình rằng cần phải chia sẻ nhiều hơn với người nghèo. Tuy không có gì lớn lao, nhưng một hộp sữa, cặp bánh tét... cũng đủ mang tết đến với người nghèo.

Từ ngày đi tu, hấn luôn được dạy phải biết chia sẻ với người nghèo, chăm lo cho người nghèo. Và với hấn, mỗi khi có cơ hội được làm bác ái là hấn phần khởi tích cực tham gia cách nồng nhiệt. Nào là bác ái Mùa Chay, chia sẻ Mùa vọng... nào là bữa cơm cho người nghèo, quà Tết cho người cơ nhỡ vào dịp cuối năm... Lần nào cũng vậy, sau mỗi chuyến đi từ thiện, hấn thấy mình thật hạnh phúc vì hấn có cơ hội để sống tốt với lời Chúa dạy.

Sau mỗi chuyến bác ái, các cha đều đưa ra những nhận xét, góp ý để lần sau làm được tốt hơn. Nhất là để tránh những trường hợp lợi dụng lòng tốt để lừa lọc. Thật vậy, theo các cha cho biết, nhiều kẻ đã lợi dụng lòng tốt của các cha xúi lừa lọc để xin tiền, trục lợi. Và cứ sau mỗi chuyến công tác bác ái, các cha đều cảnh báo hấn rằng phải hết sức đề phòng, tránh không để mắc bẫy của những kẻ giả làm ăn xin.

Hấn một lòng khắc cốt ghi tâm. Không để cho lòng tốt của mình bị lợi dụng.

Ở cái giáo xứ này, ai mà chẳng biết bà cụ bán vé số ấy. Không ai biết tên bà. Bà được người ta chú ý bởi bà có vẻ ngoài khác thường. Bà thường

xuyên đi lễ trẻ. Đợi đến khi cha ra rồi bà mới lụ khụ bước vào. Lúc nào cũng thế, trên tay cầm một cây gậy bằng tầm vông dài quá đầu người, cái áo khoác bạc màu bà trùm lên đầu, choàng quanh đầu là một tràng chuỗi mân côi. Có một điểm nổi bật khác là hễ khi bà Rước Lễ xong là quỳ ngay lối đi, mặc kệ có cản trở người khác lên xuống khi rước lễ hay không.

Bữa trước hấn ra sân nhà thờ phụ với mấy bạn Huynh trưởng chuẩn bị Hội chợ Xuân, thấy bà đang ngồi khóc. Hấn động lòng lại hỏi. Bà vừa khóc vừa xin: “thầy có ít tiền cho bà để về quê”. Tự nhiên bao nhiêu lời cảnh báo của các cha trở dậy, hấn trả lời như cái máy đã được thu âm sẵn: “Con không có tiền, bà vào xin cha quản lý nhé!” Rồi hấn bỏ lại bà ngồi đó, tiếp tục phụ giúp công việc chuẩn bị cho hội chợ Xuân.

Những ngày cuối năm, khi mà không khí tết trở nên rộn rịp trái dài từng góc phố, bao phủ từng mái nhà, thì cũng là lúc nhà nhà, người người tất bật lo mua sắm tết, chuẩn bị trang trí nhà cửa. Không khí tết dường như bao trùm lên từng ánh mắt nụ cười của người người. Không khí tết ấy cũng tràn lan trong khoảng không vắng lặng của nhà Dòng. Những ngày trong năm có vẻ im lìm thế, nhưng cuối năm lại ăm ắp tiếng nói cười, người ra kẻ vào. Nhà Dòng cũng bận bịu, tất bật với những chương trình từ thiện viếng thăm người nghèo. Nào là chương trình Bánh Chung Cho Người Nghèo, hay Áo Mới Cho Em...

Hấn mới ra trường cũng hăng hái không kém để rồi cũng bị lôi vào những bận bịu với công việc bác ái. Xem ra cũng thích lắm. Thì ý nghĩa vì mình biết chia cơm sẻ áo cho người nghèo. Ý nghĩa vì mình biết làm việc từ thiện.

29 Tết. Tiết trời se lạnh. Hấn bận rộn trang trí phòng khách. Cắm hoa nhà nguyện chuẩn bị đón tết. Đang tất bật với công việc, tranh thủ làm xong cho sớm, hấn ngược lên, thấy bà già hôm nọ chống

gây từ xa đi tới. Hấn nghĩ bụng sẽ vào lấy tiền cho bà chút ít, chắc bà đến để xin tiền về quê.

Vừa thấy hấn, chưa để hấn nói bà đã lên tiếng, giọng run run:

- Con có chút ít quà biếu các cha ăn tết!

- Dạ! con cảm ơn bà, con đang đỡ tay, bà mang vô phòng khách giùm con nhé.

Rồi hấn lại tiếp tục công việc. Quên mất bà cụ, quên luôn việc vào phòng lấy tiền để biếu bà.

Chiều tối 29 tết. Hấn vào phòng khách, thấy một túi ni lông màu đen để trên bàn. Chợt nhớ đến bà cụ, hấn mở túi ra xem, chỉ có một hộp Vina Café đã bị bóc, 4 cây xúc xích. Hấn nhìn gói quà mà chết lặng. Lòng bỗng ân hận vì đã không giúp gì cho bà cụ. Trước giờ, những tưởng hấn chỉ biết cho và cho, hấn thấy mình vĩ đại. Giờ cầm món quà của bà cụ trên tay, mới thấy tất cả những gì hấn đã làm bấy lâu chỉ là rơm là rác so với món quà của bà cụ. Món quà tuy nhỏ bé tầm thường, nhưng đó là tất cả những gì bà có để biếu các cha, các thầy. Giờ hấn mới hiểu được câu nói: “Cho là có phúc hơn nhận!”

Hấn tự nhủ để qua năm, khi bà cụ quay lại hấn sẽ biếu bà ít tiền. Không phải để làm bác ái mà cảm ơn bà đã dạy cho hấn một bài học. Tuy vậy, Tết đã qua, lại một mùa Xuân mới đã đến, hấn đã trở thành linh mục... nhưng kể từ chiều 29 tết năm đó, hấn không bao giờ còn gặp bà cụ nữa.

Lm. Mar - Aug Bùi Văn Hồng Phúc,SSS

<https://www.vanthoconggiao.net/2019/10/tuyen-ngan-cho-thi-co-phuc-hon-nhan.html>

NHỚ MẸ YÊU

Hồng Phúc

*Đêm đã khuya, một mình trong tĩnh lặng
Ngẫm cuộc đời... Con nhớ mẹ, mẹ ơi!
Con còn thơ, mẹ vất vả tới bờ
Thân cò vạc đâu quản gì sương gió.*

*Quên tháng ngày vì đàn con thơ nhỏ
Tuổi xuân thì trao tặng cả chồng con,
Gánh nỗi niềm dầu dãi mãi chưa tròn
Con khôn lớn, mẹ thỏa lòng ước nguyện.*

*Thuở sinh thời, Mẹ dạy đều thánh thiện:
“Sống trên đời phải coi trọng nghĩa nhân,
Biết sẻ chia và theo đúng tinh thần
Đạo làm người, con phải luôn ghi nhớ!*

*Sống yêu thương, sẽ chia người cơ nhỡ
Phúc những người khi sống biết cho đi.”
Lời khuyên dạy con luôn mãi khắc ghi
Ôi tình mẹ bao la như biển cả!*

*Mẹ dất diu, như khuyên khi vấp ngã
Canh cánh lòng đôi từng bước... Mẹ ơi!
Hai màu tóc, con nhớ mẹ không ngơi
Cảm ơn Chúa cho đời con có mẹ!*

*Đêm xuống dần, sương rơi dầm hạt nhe
Nơi mẹ nằm có ướt lạnh mẹ không?
Con khẩn nguyện, xin với trọn tâm lòng
Chúa cho mẹ về thiên đường hưởng phúc.*

*Con cảm tạ, xin dâng lời hoan chúc
Ngợi ca tình Ngài thơ nhạc đầy vơi,
Đêm tĩnh lặng trăng lơ lửng khung trời
Câu thơ vụng ghi tình con nhớ mẹ!*